

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. O. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą "O(...)" w K.

przeciwko J. F.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 grudnia 2008 r.,

na skutek skargi powoda o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 15 maja 2008 r., sygn. akt II Ca (...) [II WSC (...)],

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie jest spełnione jeżeli skarżący złoży oświadczenie, że szkoda wystąpiła, wskaże jej wysokość, określi rodzaj i wykaże, że jest ona następstwem wydania zaskarżonego orzeczenia, a także powoła lub przedstawi dowody albo inne środki uwiarygodniające jego twierdzenia w tym przedmiocie (porównaj między innymi postanowienie z dnia 11 sierpnia 2005 r. III CNP 4/05, OSNC 2006/1/16). Rozpoznawana skarga nie spełnia tych wymagań bowiem nie zawiera określenia wysokości ani rodzaju szkody, jak również wykazania jej związku z wydaniem zaskarżonego orzeczenia. Wymagania określenia wysokości i rodzaju szkody nie może zastąpić wskazanie w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia. Są to bowiem wymagania odrębne, określone różnymi przepisami prawa,

spełniające różne cele, a ich nie zachowanie rodzi różne konsekwencji. Wymaganie art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. łączy się bezpośrednio z przesłankami materialnoprawnymi przewidzianej w art. 417¹ § 2 k.c. odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez wydanie prawomocnego orzeczenia. Orzeczenie wydane na podstawie art. 424¹ i następane k.p.c. stanowi niezbędny prejudykat dla tej odpowiedzialności. Badając skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do jakichkolwiek domysłów co do istnienia lub wysokości szkody związanej z wydaniem zaskarżonego orzeczenia, nie może zatem okoliczności tych wywodzić sam z treści innych fragmentów skargi, nie stanowiących wypełnienia wymogu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 w zw. z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. odrzucił skargę.